

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 20 2017, nummers 456 – 471 dinsdag 30 mei 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Werkloosheid	7
Bijstand	7
Bestuursrecht overig	8
Onderwijs	8
Wegenverkeerswet	8
Wet op de rechtsbijstand	10
Wet veiligheidsonderzoeken	11
Vreemdelingenrecht	12
Regulier	12
Asiel	14
Unieburgers	15
Richtlijnen en verordeningen	15

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 456

MK ABRS, 24-05-2017, 201602411/1/A3

NMi Certin B.V., gevestigd te Dordrecht,

Stichting Onafhankelijk Mobiliteitsadvies, gevestigd te Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:1 lid 1, aanhef en onder b

Besluit bewapening en uitrusting politie 22

Regeling meetmiddelen politie 1

BESTUURSORGAAN.

Met de in artikel 1, aanhef en onder a, van de Regeling meetmiddelen politie (Regeling) vervatte bepaling is aan het Nederlands Meetinstituut N.V. de bevoegdheid toegekend om snelheidscontrole meters van de politie te onderzoeken en, als deze aan de eisen voldoen, een verklaring af te geven. Die bevoegdheid is publiekrechtelijk van aard omdat uit de tekst van artikel 22 van het Besluit en artikel 1 van de Regeling volgt dat een snelheidscontrole meter waarop de regeling gelet op de artikel 1 aanhef en onder a in verbinding met de bijlage van de regeling ziet, niet mag worden gebruikt zonder dat een verklaring door het Nederlands Meetinstituut is afgegeven. Daarmee is het Nederlands Meetinstituut N.V. een bestuursorgaan als bedoeld in art. 1.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb.

Thans wordt de bevoegdheid tot het doen van onderzoek en het afgeven van verklaringen op grond van artikel 1 van de Regeling uitgeoefend door NMi Certin. NMi Certin was een dochter van NMi B.V., een gewijzigde rechtsvorm van het Nederlands Meetinstituut N.V. De minister van Economische Zaken heeft in zijn brief van 18 augustus 1995 aan de voorzitter van de Tweede Kamer (Kamerstukken II 1994/1995, 24 284, nr. 1, blz. 6) geschreven dat NMi B.V. het accrediterings- en keuringswerk door haar dochter NMi Certin mag laten uitvoeren. Daarmee heeft de minister ingestemd met de uitoefening van de in artikel 1 van de Regeling gegeven bevoegdheid door NMi Certin. Gelet hierop moet daar waar de Regeling spreekt over Nederlands Meetinstituut N.V., NMi Certin worden gelezen.

Dat NMi Certin in de praktijk snelheidscontrole meetapparatuur niet meer toetst aan de Regeling, maar aan de nog niet in werking getreden Concept Regeling, doet aan het bestaan van de in de Regeling gegeven bevoegdheid niet af.

Gelet op het vorenstaande heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat NMi Certin bij de uitoefening van de bevoegdheid van artikel 1, aanhef en onder a, van de Regeling een bestuursorgaan als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb is. De omstandigheid dat NMi Certin ten aanzien van het onderzoeken van de meetmiddelen van de politie en het afgeven van verklaringen in dit verband niet als zelfstandig bestuursorgaan is geregistreerd, leidt niet tot een ander oordeel. Een registratie als zelfstandig bestuursorgaan op grond van artikel 40 van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen is niet van belang in het kader van de vaststelling of een orgaan een bestuursorgaan als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb is. Ook de aangevoerde omstandigheid dat de aanwijzing NMi Certin zwaar belast, leidt niet tot een ander oordeel. De mogelijke gevolgen van een aanwijzing als bestuursorgaan zijn niet van belang in het kader van de vaststelling of een orgaan een bestuursorgaan als

bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb is.
[ECLI:NL:RVS:2017:1350](https://ecli.nl/RVS:2017:1350)

JnB2017, 457

MK Rechtbank Rotterdam, 24-05-2017, ROT 16/3195

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, verweerder.

Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten 26

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:41

Wet gemeentelijke schuldhulpverlening 7

GRIFFIERECHT. Beroep op het gelijkheidsbeginsel ten aanzien van de heffing van griffierecht in procedures op grond van de Wet gemeentelijke schuldhulpverlening (Wgs) in vergelijking met het niet heffen van griffierecht in procedures op grond van de Wet schuldsanering natuurlijke personen (Wsnp). De rechtbank is van oordeel dat sprake is van gelijke gevallen en dat niet is gebleken van een objectieve en redelijke rechtvaardiging voor het verschil in behandeling. Niet valt in te zien dat de ratio achter het niet heffen van griffierecht in procedures op grond van de Wsnp niet ook geldt voor procedures op grond van de Wgs, namelijk geen onnodige financiële drempels opwerpen in procedures gericht op het saneren van problematische schulden. De heffing van griffierecht in procedures op grond van de Wgs is in strijd met artikel 26 van het IVBPR en moet daarom achterwege blijven.

[ECLI:NL:RBROT:2017:3881](https://ecli.nl/RBROT:2017:3881)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 458

MK ABRS, 24-05-2017, 201601048/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zutphen, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, 2.10 lid 1 aanhef en onder a

Bouwbesluit 2012 6.35, 6.37

WABO. Voor de toepassing van de artikelen 6.35 en 6.37 van het Bouwbesluit is niet van betekenis of aannemelijk is dat een weg alsnog zal worden gerealiseerd.

[...] [Weigering] omgevingsvergunning [...] voor het bouwen van zeven woningen [...].

[...] Bereikbaarheid

[...] Zowel ten tijde van het [primaire] besluit van [...] als ten tijde van het besluit op bezwaar van [...] was direct ten noorden van de woonpercelen geen weg aanwezig. [...].

Ten tijde van voormelde besluiten stond, wat van de achtergrond daarvan ook zij, niet vast dat een weg ter ontsluiting van de woonpercelen zou worden gerealiseerd. Onder

deze omstandigheden moet worden geoordeeld dat de woningen, zoals opgenomen in het bouwplan, niet bereikbaar zijn voor hulpverleningsdiensten, zodat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het bouwen van de woningen niet voldoet aan de artikelen 6.35 en 6.37 van het Bouwbesluit en de omgevingsvergunning moet worden geweigerd. De rechtbank heeft niet onderkend dat voor de toepassing van die artikelen niet van betekenis is of aannemelijk is dat een weg alsnog zal worden gerealiseerd. [...] De Afdeling merkt op dat het betoog van [wederpartij] niet tot een ander oordeel kan leiden. [wederpartij] betoogt dat het college verplicht is aan de noordzijde van de percelen, waar voorheen een bouwstraat lag, een weg aan te leggen, althans daartoe medewerking te verlenen. [wederpartij] wijst daartoe onder meer op het verkavelingsplan, dat in een dergelijk weg voorziet, en de ter plaatse aangelegde riolering. De vraag of een zodanige verplichting bestaat is echter civielrechtelijk van aard en kan om die reden niet in het kader van de door [wederpartij] aangevraagde en door het college geweigerde omgevingsvergunning worden beoordeeld. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1266](#)

JnB2017, 459

MK ABRS, 24-05-2017, 201602797/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Goes,
appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.10, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 aanhef en lid 9, 5

WABO. De in artikel 5, eerste lid, van bijlage II van het Bor neergelegde eis dat bij de toepassing van artikel 4 het aantal woningen gelijk blijft, geldt volgens dat artikellid niet voor artikel 4, aanhef en negende lid, van bijlage II van het Bor. Uitleg begrip bouwdeel van ondergeschikte aard als bedoeld in bijlage II van het Bor. Voor de beoordeling van de vraag of het bouwvolume toeneemt als gevolg van het bouwplan als bedoeld in artikel 4, aanhef en negende lid, van bijlage II van het Bor is van belang of het deel van het bouwplan waarvoor met toepassing van het voormelde artikellid omgevingsvergunning wordt verleend, leidt tot een toename van het bouwvolume.

[...] omgevingsvergunning verleend [...] voor het verbouwen van het restaurant en wooneenheden [...]

[...] De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat artikel 5, eerste lid, van bijlage II van het Bor in dit geval in de weg staat aan de toepassing van artikel 4, aanhef en negende lid, van bijlage II van het Bor. De in artikel 5, eerste lid, van bijlage II van het Bor neergelegde eis dat bij de toepassing van artikel 4 het aantal woningen gelijk blijft, geldt volgens dat artikellid immers niet voor artikel 4, aanhef en negende lid, van bijlage II van het Bor. De rechtbank heeft in zoverre ten onrechte overwogen dat het college alleen bevoegd was om met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3° van de Wabo omgevingsvergunning te verlenen.

[...] Een nadere beschrijving van bouwdeel van ondergeschikte aard ontbreekt in bijlage II van het Bor. Volgens de Nota van toelichting bij het besluit van 4 september 2014 tot

wijziging van het Bor en diverse andere algemene maatregelen van bestuur in verband met het permanent maken van de Crisis- en herstelwet en het aanbrengen van enkele verbeteringen op het terrein van het omgevingsrecht, kan bij bouwdelen van ondergeschikte aard worden gedacht aan liftopbouwen, schoorstenen, ventilatiekanalen, airco-units, luchtbehandelingsinstallaties, glazenwassersinstallaties, brandtrappen of bouwwerken die samenhangen met installaties binnen een gebouw. (Stb. 2014, 333, blz. 54). Gelet hierop ligt het naar het oordeel van de Afdeling in de rede om de hier aan de orde zijnde voorzieningen als bouwdelen van ondergeschikte aard als bedoeld in artikel 4, aanhef en vierde lid, van bijlage II van het Bor aan te merken.

Nu het bouwplan mede voorziet in bouwdelen van ondergeschikte aard bestaat in zoverre geen aanleiding voor het oordeel dat het college niet bevoegd was om met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo gelezen in verbinding met artikel 4, aanhef en vierde lid, van bijlage II van het Bor omgevingsvergunning te verlenen voor het realiseren van die bouwdelen.

[...] Voor de beoordeling van de vraag of het bouwvolume toeneemt als gevolg van het bouwplan als bedoeld in artikel 4, aanhef en negende lid, van bijlage II van het Bor is van belang of het deel van het bouwplan waarvoor met toepassing van het voormelde artikellid omgevingsvergunning wordt verleend, leidt tot een toename van het bouwvolume. Het college heeft voor het gebruik van de eerste verdieping en het aansluitende terrein ten behoeve van het horecabedrijf, het gebruik van de boerenschuur voor bewoning alsmede de overschrijding van de toegestane maximale vloeroppervlakte ten behoeve van de bed & breakfast toepassing gegeven aan artikel 4, aanhef en negende lid, van bijlage II van het Bor. Deze activiteiten leiden niet tot een toename van het bouwvolume. Dat er meer vloeroppervlakte wordt gebruikt voor horeca waardoor de omvang van het gebruik toeneemt, leidt niet tot een ander oordeel. Dit omdat onder bouwvolume als bedoeld in artikel 4, aanhef en negende lid, van bijlage II van het Bor dient te worden verstaan de omvang van het gebouwde in dit geval de schuur en niet van de functie, in dit geval de horeca. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1345](#)

JnB2017, 460

MK ABRS, 24-05-2017, 201601540/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Steenbergen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, onder b, onder c, onder e, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.7, bijlage II: artikel 1 lid 2 aanhef en onder c, artikel 4 lid 3

WABO. Toepassing artikel 1, tweede lid, aanhef en onder c, van bijlage II bij het Bor: de in deze bijlage in m2 uitgedrukte oppervlaktemaat moet worden gemeten aan de hand van de maten buitenwerks.

[ECLI:NL:RVS:2017:1374](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 461

CRvB, 17-05-2017, 16/285 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

WW 27 lid 6

Maatregelenbesluit socialezekerheidswetten (Stb, 2007, 304)

WW. MAATREGEL I.V.M. ONVOLDENDE SOLLICITATIE-ACTIVITEITEN. MATIGING MAATREGEL. In het licht van het feit dat appelland vanaf mei 2014 een WWB-uitkering ontving is het niet onbegrijpelijk dat hij zijn sollicitatieactiviteiten aan een functionaris van DWI heeft doorgegeven. Te meer omdat appelland vanaf mei 2014 geen WW-uitkering meer ontving. Bovendien is niet gebleken dat appelland in deze periode erop is geweest dat hij zijn sollicitatieactiviteiten aan het Uvw had moeten doorgeven. In deze omstandigheden kan het niet nakomen van de sollicitatieverplichting appelland niet in overwegende mate worden verweten. Gezien het voorgaande is er grond om de hoogte van de door het Uvw opgelegde maatregel te matigen en wordt een lagere maatregel aangewezen geacht. De aangevallen uitspraak zal daarom worden vernietigd en het beroep tegen dat besluit gegrond worden verklaard. Voorts moet worden geconcludeerd dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 27, zesde lid, van de WW en om die reden voor vernietiging in aanmerking komt. De Raad zal de maatregel vaststellen op 15% van het uitkeringsbedrag gedurende vier maanden met ingang van 19 juli 2014.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1865](https://www.ecli.nl/crvb/2017/1865)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 462

MK CRvB, 16-05-2017, 15/6755 WWB

het college van burgemeester en wethouders van Hoorn.

PW 18a

PARTICIPATIEWET. BOETE. Anders dan kan worden afgeleid uit eerdere rechtspraak (zoals bijvoorbeeld de uitspraak van 11 januari 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:12](https://www.ecli.nl/crvb/2016/12)) is de Raad thans van oordeel dat in het kader van de vaststelling van de hoogte van de bestuurlijke boete - meer in het bijzonder ten aanzien van de vraag of een boete evenredig is - voor de bepaling van de fictieve (minimum) draagkracht bij personen met een inkomen op bijstandsniveau in beginsel steeds (en dus in zoverre *niet* in aansluiting op artikel 475d, vierde lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering) 10% van de toepasselijke bijstandsnorm moet worden aangehouden. Zou dat principe worden verlaten dan zou dat er in veel gevallen toe leiden dat in het geheel geen boete meer zou kunnen worden opgelegd of vastgesteld. Een

dergelijke verstrekking consequentie acht de Raad in strijd met de tekst en strekking van artikel 18a van de PW en het Boetebesluit. Daarbij is van belang dat de draagkracht slechts één van de in aanmerking te nemen factoren is die tot (verdere) matiging van een evenredig vast te stellen boete kunnen leiden, dat daarbij uit een oogpunt van praktische en eenvormige rechtstoepassing enigszins wordt geabstraheerd van individuele situaties en voorts dat appellante het college kan verzoeken een betalingsregeling te treffen, waarbij rekening wordt gehouden met haar financiële draagkracht.

Uit vaste rechtspraak (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 15 maart 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:905](#)) volgt dat als uitgangspunt geldt dat een betrokkene een boete bij verminderde verwijtbaarheid binnen zes maanden kan voldoen. Dit betekent dat de boete in het geval van appellante dient te worden bepaald op € 589,67 (zesmaal 10% van € 982,79).

[ECLI:NL:CRVB:2017:1816](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Onderwijs

JnB2017, 463

MK ABRS, 24-05-2017, 201605634/1/A2

staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, appellant.

Regeling bekostiging personeel PO 2014-2015 en aanpassing bedragen voor ondersteuning van leerlingen in het PO en VO 2014-2015 (hierna: de Regeling) 44

ONDERWIJS. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat uit het voorschrift van artikel 44, vierde lid, van de Regeling niet ondubbelzinnig blijkt dat de daarin genoemde termijnen fatale termijnen en geen termijnen van orde zijn. Anders dan in de artikelen 39, 40, 43 en 45, van de Regeling, waarin het ook gaat om bijzondere bekostiging, is in artikel 44, vierde lid, immers niet expliciet vermeld dat aanvragen die worden ontvangen na de gestelde datum worden afgewezen. In de stukken noch ter zitting heeft de staatssecretaris een overtuigende verklaring gegeven waarom de termijnen in artikel 44, vierde lid, van de Regeling ondanks het ontbreken van deze zinsnede niettemin als fataal moeten worden aangemerkt.

[ECLI:NL:RVS:2017:1383](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 464

MK ABRS, 24-05-2017, 201505616/1/A3 en 201505621/1/A3

Richtlijn 1999/37/EG van de Raad van 29 april 1999 inzake de kentekenbewijzen van motorvoertuigen (PB 1999 L 138; de Kentekenbewijzenrichtlijn) 1, 2, 3, 4

Richtlijn 70/156/EEG van de Raad van 6 februari 1970 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten betreffende de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan (PB 1970 L 42) 1

Richtlijn 2007/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 september 2007 tot vaststelling van een kader voor de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan en van systemen, onderdelen en technische eenheden die voor dergelijke voertuigen zijn bestemd (PB 2007 L 263; de Kaderrichtlijn) 1, 2, 3, 24, 26, 48, 49
Wegenverkeerswet 1994 (WvW 1994) 26, 48, 52a, 72, 73

Besluit Voertuigen (Besluit) 4

Kentekenreglement (Kr) 25, 25b

Regeling Voertuigen (Regeling) 2.1, 2.2, 3.7

WEGENVERKEERSWET 1994. Verwijzingsuitspraak. Afdeling stelt prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie in Luxemburg over de Europese Kentekenbewijzenrichtlijn:

- 1. Is Richtlijn 1999/37/EG van de Raad van 29 april 1999 inzake de kentekenbewijzen van motorvoertuigen (PB 1999 L 138) van toepassing op motorvoertuigen die bestonden vóór 29 april 2009, de datum waarop lidstaten de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen moeten toepassen ter implementatie van Richtlijn 2007/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 september 2007 tot vaststelling van een kader voor de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan en van systemen, onderdelen en technische eenheden die voor dergelijke voertuigen zijn bestemd (PB 2007 L 263)?**
- 2. Is een motorvoertuig dat is samengesteld uit wezenlijke onderdelen die zijn vervaardigd voor toepassing van Richtlijn 2007/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 september 2007 tot vaststelling van een kader voor de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan en van systemen, onderdelen en technische eenheden die voor dergelijke voertuigen zijn bestemd (PB 2007 L 263) en anderzijds uit wezenlijke onderdelen die pas na toepassing van die richtlijn zijn toegevoegd, een motorvoertuig dat reeds bestond voor toepassing van die richtlijn, of is een dergelijk motorvoertuig eerst na toepassing van die richtlijn tot stand gekomen?**
- 3. Geldt, gelet op artikel 3, tweede lid, van Richtlijn 1999/37/EG van de Raad van 29 april 1999 inzake de kentekenbewijzen van motorvoertuigen (PB 1999 L 138), de erkenningsplicht als bedoeld in artikel 4 van deze richtlijn onverkort als op het kentekenbewijs gegevens achter bepaalde (op grond van de bijlagen bij deze richtlijn verplicht gestelde) communautaire codes niet zijn ingevuld, wanneer deze gegevens eenvoudig te achterhalen zijn?**
- 4. Is het op grond van artikel 4 van Richtlijn 1999/37/EG van de Raad van 29 april 1999 inzake de kentekenbewijzen van motorvoertuigen (PB 1999 L 138) toegestaan om een kentekenbewijs van een andere lidstaat te erkennen, maar het voertuig toch aan een technische controle in de zin van artikel 24, zesde lid,**

van Richtlijn 2007/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 september 2007 tot vaststelling van een kader voor de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan en van systemen, onderdelen en technische eenheden die voor dergelijke voertuigen zijn bestemd (PB 2007 L 263) te onderwerpen en, indien het voertuig niet voldoet aan de technische eisen van de lidstaat, daaraan het gevolg te verbinden dat de afgifte van het kentekenbewijs wordt geweigerd?

[ECLI:NL:RVS:2017:1370](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2017/1370)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2017, 465

MK ABRS, 24-05-2017, 201605108/1/A2

raad voor rechtsbijstand (lees: het bestuur van de raad voor rechtsbijstand; hierna: de raad).

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 12 lid 2 aanhef en onder g

Besluit rechtsbijstand- en toevoegcriteria (Brt) 7

RECHTSBIJSTAND. Voor de procedure over de afwijzing door de Belastingdienst/Toeslagen van een verzoek om een persoonlijke betalingsregeling was geen juridische bijstand noodzakelijk. Verwijzing naar ABRS 22-04-2015 [ECLI:NL:RVS:2015:1285](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2015/1285). Besluitvorming in dit geval voorts niet in strijd met artikel 6 van het EVRM.

[...] vergoeding voor door [appellante] aan [cliënt] verleende rechtsbijstand op nihil vastgesteld.

[...] De zaak waarop de gevraagde toevoeging ziet heeft betrekking op een beroepsprocedure over de afwijzing door de Belastingdienst/Toeslagen van een verzoek om een persoonlijke betalingsregeling voor de door [cliënt] teveel ontvangen kinderopvangtoeslag.

[...] De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de raad zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat voor de procedure over de afwijzing door de Belastingdienst/Toeslagen van een verzoek om een persoonlijke betalingsregeling geen juridische bijstand noodzakelijk was. Zij heeft in dit verband met juistheid verwezen naar de uitspraak van de Afdeling van 22 april 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:1285](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2015/1285)). In deze uitspraak heeft de Afdeling geoordeeld dat in een procedure over een persoonlijke betalingsregeling geen juridische bijstand noodzakelijk was omdat degene die de toevoeging heeft aangevraagd in staat moet worden geacht zelf redenen aan te dragen waarom van opzet of grove schuld geen sprake was. Dat opzet en grove schuld juridische begrippen zijn, maakt niet dat de zaak zodanig feitelijk of juridisch complex is dat aanspraak op gesubsidieerde rechtsbijstand bestond, aldus de Afdeling in die uitspraak. Hierbij is ook van belang dat het in eerste plaats aan de Belastingdienst/Toeslagen is te

bewijzen dat sprake is van opzet of grove schuld.

[...] De rechtbank heeft voorts terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de besluitvorming in strijd is met artikel 6 van het EVRM. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1365](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet veiligheidsonderzoeken

JnB2017, 466

MK ABRS, 24-05-2017, 201604667/1/A3

minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties,

appellant.

Wet veiligheidsonderzoeken (Wvo) 4, 7, 8

Beleidsregel vertrouwensfuncties en veiligheidsonderzoeken op de burgerluchthavens (Beleidsregel) 1

WET VEILIGHEIDSONDERZOEKEN. Uit de Beleidsregel vloeit niet voort dat, indien er sprake is van een verdenking van strafbare feiten die worden genoemd in het tweede lid van artikel 1 van de Beleidsregel als feiten waarop bij beoordeling van de in het onderzoek verkregen gegevens in het bijzonder wordt gelet, bij de beoordeling van die gegevens niet tevens nog rekening zou moeten worden gehouden met de in het eerste lid van dat artikel genoemde factoren, waaronder de aard en ouderdom van de gegevens en de aard en zwaarte van de delicten waarop die betrekking hebben.

[...] geweigerd een verklaring van geen bezwaar (hierna: vgb) ten behoeve van [wederpartij] af te geven.

[...] De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de minister in het besluit [op bezwaar]

[...] onvoldoende blijkt heeft gegeven van het wegen van alle van belang zijnde factoren.

Uit de Beleidsregel vloeit niet voort dat, indien er sprake is van een verdenking van strafbare feiten die worden genoemd in het tweede lid van artikel 1 van de Beleidsregel als feiten waarop bij beoordeling van de in het onderzoek verkregen gegevens in het bijzonder wordt gelet, bij de beoordeling van die gegevens niet tevens nog rekening zou moeten worden gehouden met de in het eerste lid van dat artikel genoemde factoren, waaronder de aard en ouderdom van de gegevens en de aard en zwaarte van de delicten waarop die betrekking hebben. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de minister onderzoek daarnaar in dit geval ten onrechte achterwege heeft gelaten. Ter zitting is overigens namens de minister erkend dat in het geval waarin nog slechts sprake is van een verdenking van een strafbaar feit gegevens daarover in het kader van het veiligheidsonderzoek kunnen worden verkregen uit de strafvorderlijke gegevens met betrekking tot de belanghebbende ten behoeve van wie de vgb is aangevraagd. In de uitspraak van de Afdeling van 22 februari 2006 [[ECLI:NL:RVS:2006:AV2243](#)] waarop de minister heeft gewezen oordeelde de Afdeling weliswaar dat de minister mocht twijfelen aan de geschiktheid van appellant voor de uitoefening van een vertrouwensfunctie op basis van alleen verdenkingen, maar zoals de rechtbank terecht heeft overwogen wijken

de omstandigheden in de voorliggende zaak zowel naar aantal als naar zwaarte en aard van de verdenkingen sterk af van die in voormelde uitspraak. In die uitspraak ging het om verdenking van als zeer ernstig aan te merken feiten als verkrachting, feitelijke aanranding van de eerbaarheid, vrijheidsberoving, poging tot doodslag en poging tot zware mishandeling. Ook de uitspraak van de Afdeling van 9 april 2008 [[ECLI:NL:RVS:2008:BC9032](#)] waarop door de minister is gewezen onderscheidt zich van voorliggend geval, nu appellant in die zaak al wel was veroordeeld tot gevangenisstraf door de strafrechter. In dat geval oordeelde de Afdeling dat de minister mocht uitgaan van hetgeen in het JDS was opgenomen en dat het op de weg van appellant lag om eventuele bijzondere omstandigheden aan te voeren. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1352](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 467

MK ABRS, 29-05-2017, 201605600/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

EVRM 8

REGULIER. Verblijf op grond van artikel 8 EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM kan worden afgeleid dat voor de vaststelling van gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen in de situatie van meerderjarige kinderen die jongvolwassen zijn en nog geen eigen gezin hebben gesticht, niet is vereist dat meer dan de normale emotionele banden bestaan.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat voor de vaststelling van gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen normaal gesproken is vereist dat 'bijkomende elementen van afhankelijkheid' - oftewel meer dan de normale emotionele banden - bestaan (bijvoorbeeld het arrest van 17 februari 2009, Onur tegen het Verenigd Koninkrijk, [ECLI:CE:ECHR:2009:0217JUD002731907](#), punt 45, en het arrest van 12 januari 2010, A.W. Khan tegen het Verenigd Koninkrijk, [ECLI:CE:ECHR:2010:0112JUD004748606](#), punt 32). Uitzondering daarop vormt de situatie van meerderjarige kinderen die jongvolwassen zijn en nog geen eigen gezin hebben gesticht. Uit de rechtspraak van het EHRM kan worden afgeleid dat in die situatie voor de vaststelling van gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen niet is vereist dat meer dan de normale emotionele banden bestaan (bijvoorbeeld het arrest van 23 juni 2008, Maslov tegen Oostenrijk, [ECLI:CE:ECHR:2008:0623JUD000163803](#), punt 62, en het arrest van 23 september 2010, Bousarra tegen Frankrijk, [ECLI:CE:ECHR:2010:0923JUD002567207](#), punt 38).

De staatssecretaris heeft in deze zaak eerst vastgesteld dat gezinsleven bestaat tussen de vreemdeling en de referent en vervolgens in het kader van de belangenafweging onderzocht of de band tussen de vreemdeling en de referent zo bijzonder is dat een de

normale emotionele banden tussen ouders en meerderjarige kinderen overstijgende, bijzondere afhankelijkheid bestaat. Voor deze beoordelingswijze van de staatssecretaris biedt voormelde rechtspraak van het EHRM geen aanknopingspunten. Daaruit volgt immers dat de vraag of meer dan de normale emotionele banden bestaan, alleen van belang is voor de vaststelling van gezinsleven. De staatssecretaris heeft derhalve in de belangenafweging ten onrechte gewicht toegekend aan het feit dat naar zijn oordeel geen meer dan de normale emotionele banden bestaan. Gelet hierop heeft de staatssecretaris in de besluiten niet deugdelijk gemotiveerd dat de afwijzing van de mvv-aanvraag van de vreemdeling in overeenstemming is met artikel 8 van het EVRM.

[ECLI:NL:RVS:2017:1417](#)

JnB2017, 468

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 06-04-2017 (publ. 29-05-2017), AWB 16/17697

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2003/86/EG

Vw 2000 16 lid 1 c

Vb 2000 3.75 lid 2

REGULIER. Verblijf als familie- of gezinslid. Middelenvereiste. Omvang van het vermogen van de referent ten onrechte niet bij de beoordeling betrokken. Tevens dient een prospectieve beoordeling van de inkomsten van referent te worden gemaakt.

Eiseres heeft een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier met als doel "verblijf als familie- of gezinslid". Ten tijde van de aanvraag beschikt referent over een positief banksaldo van € 126.368,68,--.

De rechtbank volgt verweerder niet in het standpunt dat de omvang van het vermogen van referent niet relevant is, maar alleen de uit dat vermogen voortvloeiende inkomsten. Het middelenvereiste dient er immers toe het risico op een beroep op sociale bijstand te beperken en een fors banksaldo is bij uitstek relevant voor de vraag of aanspraak kan worden gemaakt op sociale bijstand. Voorts volgt uit het Chakroun-arrest [HvJEU, 4 maart 2010, C-578/08, [ECLI:EU:C:2010:117](#)] dat niet mag worden uitgegaan van een minimuminkomen, omdat de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kunnen verschillen. Niet valt in te zien waarom eiseres en referent niet zouden kunnen rondkomen met minder inkomsten uit vermogen door daarnaast geleidelijk op het banktegoed in te teren.

Verder volgt uit rechtsoverweging 40, 43 en 45 van het arrest Kachab [HvJEU, 21 april 2016, C-558/14, [ECLI:EU:C:2016:285](#)] dat een prospectieve beoordeling moet worden gemaakt van de inkomsten van referent. Deze beoordeling wordt gebaseerd op de ontwikkeling van de inkomenspositie van de referent in de zes maanden voorafgaand aan dat verzoek. Op verweerder rust de verplichting om een concrete beoordeling te maken van de situatie van de referent. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder aan deze verplichting niet voldaan. Verweerder heeft zijn beoordeling enkel gebaseerd op een fictief vermogensrendement van 4% en op basis daarvan vastgesteld dat niet wordt voldaan aan het inkomensvereiste van artikel 3.75, tweede lid, van het Vb 2000.

Verweerder heeft niet kenbaar in de beoordeling betrokken dat referent gelet op zijn curriculum vitae zeer goede perspectieven heeft op de arbeidsmarkt. Verweerder heeft leeftijd, opleiding en werkervaring van de referent niet in de beoordeling betrokken. Verder heeft verweerder niet meegewogen dat de kans dat eiseres en referent binnen een jaar een beroep op sociale bijstand kunnen doen uitermate gering is, gelet op de omvang van het spaartegoed van referent.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:5679](https://ecli.nl/RBDHA:2017:5679)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 469

MK Rechtbank Den Haag, 11-05-2017 (publ. 25-05-2017), NL17.943

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vluchtelingenverdrag 1 (F) b

ASIEL. Artikel 1(F), aanhef en onder b, Vluchtelingenverdrag. Verkrachting is ook in Afghanistan een ernstig misdrijf.

De rechtbank ziet geen aanleiding voor het oordeel dat eiser op het moment van de verkrachtingen niet wist dat hij een misdrijf beging. Verkrachting is namelijk ook in Afghanistan een zwaar misdrijf. Dit blijkt onder meer uit het 2012 Human Rights Report: Afghanistan, van het US Department of State. Hierin is vermeld dat in 2009 de Elimination of Violence Against Women Act (EVAW) is goedgekeurd. Op pagina 12 van dit rapport staat:

'Rape and Domestic Violence: The 2009 EVAW law criminalizes violence against women, including rape, battery, or beating; humiliation; intimidation; and the refusal of food. The law punishes rape with "continued imprisonment," widely interpreted to mean life imprisonment although not always implemented as such. If the act results in the death of the victim, the law provides for the death sentence for the perpetrator.'

Hieruit blijkt dat, anders dan eiser stelt, niet alleen 'zina' maar ook verkrachting een ernstig misdrijf is in Afghanistan. Dat blijkt ook uit de relevante passage op de bladzijden 86 en 87 van het algemeen ambtsbericht van november 2016.

Gelet op het vorenstaande en gezien de zeventienjarige leeftijd van eiser ten tijde van de verkrachting van zijn nichtje, heeft verweerder kunnen concluderen dat eiser op dat moment wist, dan wel had moeten weten dat verkrachting een ernstig misdrijf is ('knowing participation') en dat hij dit misdrijf – meermaals – persoonlijk heeft gepleegd ('personal participation'). Gelet hierop, en nu uit paragraaf C2/7.10.2.2 van de Vc 2000 volgt dat verkrachting als niet-politiek misdrijf moet worden aangemerkt, is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft geoordeeld dat artikel 1(F), aanhef en onder b, van het Vluchtelingenverdrag op eiser van toepassing is.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:4974](https://ecli.nl/RBDHA:2017:4974)

[Naar inhoudsopgave](#)

Unieburgers

JnB2017, 470

Conclusie advocaat-generaal Bot, 30-05-2017, C-165/16

Toufik Lounes tegen Secretary of State for the Home Department (Verenigd Koninkrijk)

Richtlijn 2004/38/EG 16

VWEU 21 lid 1

UNIEBURGERS. Volgens advocaat-generaal Bot kan een derdelander die een familielid is van een Unieburger het recht hebben om te verblijven in de lidstaat waar die Unieburger heeft verbleven alvorens de nationaliteit van die lidstaat te hebben verworven en een gezinsleven te hebben opgebouwd.

Conclusie

Gelet op het voorgaande geef ik het Hof in overweging de door de High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), gestelde vraag als volgt te beantwoorden:

- 1) Een burger van de Unie die de nationaliteit heeft verworven van de lidstaat waar hij daadwerkelijk en permanent heeft verbleven krachtens artikel 16 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, valt niet onder het begrip ‚begunstigde‘ in de zin van artikel 3, lid 1, van deze richtlijn, zodat deze noch op hem noch op zijn familieleden van toepassing is.
- 2) Artikel 21, lid 1, VWEU moet aldus worden uitgelegd dat in een situatie als de onderhavige, waarin een burger van de Unie de nationaliteit heeft verworven van de lidstaat waar hij daadwerkelijk heeft verbleven krachtens en met inachtneming van artikel 16 van richtlijn 2004/38 en in het kader daarvan een gezinsleven met een derdelander heeft opgebouwd, de voorwaarden waaronder aan deze laatste in dat land een afgeleid verblijfsrecht kan worden toegekend, in beginsel niet strenger mogen zijn dan die welke door deze richtlijn zijn vastgesteld voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander die een familielid is van een burger van de Unie die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit heeft.

[ECLI:EU:C:2017:407](https://eur-lex.europa.eu/eli/cj/2017/407)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 471

Rechtbank Den Haag, 11-05-2017 (publ. 25-05-2017), AWB 17/8930

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) 604/2013 17

DUBLINVERORDENING. Verblijf van minderjarige en zwangere echtgenote in Nederland is geen bijzondere omstandigheid die maakt dat de overdracht van eiser aan Italië van een onevenredige hardheid getuigt.

Niet in geschil is dat Italië op grond van de Dublinverordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van eiser. Alleen in geschil is of verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan artikel 17 van de Dublinverordening. [...] Gelet op de minderjarigheid van de gestelde partner van eiser is zij – anders dan eiser – niet geclaimd bij de Italiaanse autoriteiten in het kader van de Dublinverordening, maar in plaats daarvan toegelaten tot de Nederlandse asielprocedure en onder toezicht gesteld van Nidos. Het huwelijk naar Syrisch recht, gesloten op het moment dat de gestelde partner 14 jaar oud was, wordt om dezelfde reden in Nederland niet erkend. Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder verwezen naar de Wet tegengaan huwelijksdwang en te kennen gegeven dat hij de verantwoordelijkheid draagt de betrokken minderjarige in bescherming te nemen. Verweerder heeft in de gegeven omstandigheden van eiser geen aanleiding gezien om de asielaanvraag van eiser onverplicht aan zich te trekken. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de wens van eiser om bij zijn gestelde partner in Nederland te verblijven en de geboorte van zijn gestelde kind mee te maken, geen bijzondere omstandigheid oplevert die maakt dat de overdracht van eiser aan Italië van een onevenredige hardheid getuigt.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:5112](#)

[Naar inhoudsopgave](#)